

Nick, je leidt af 8 september, 2008

Posted by Rick in Columns.

Tags: [Bangkok Dangerous](#), [Nicolas Cage](#)

[add a comment](#) , [edit post](#)

Blij dat ik zit. Jaarlijks zie ik heel wat films en of dit nu goede of slechte zijn, een film kijken is toch even ontspannen. Relaxed laat ik de eerste scène van *Bangkok Dangerous* over me heen komen, maar terwijl het bloed praktisch van het doek afdruipt kan ik de neiging niet onderdrukken en vraag een medebezoeker: ‘Wat heb ik net in vredesnaam gemist?’ Ik zat toch écht te kijken, maar niets is blijkbaar doorgedrongen.

Waarom volg ik het eerste kwartier nooit als Nick erin zit? (Foto: Kirk Weaver)

Bangkok Dangerous is een overgewelddadige Hollywoodremake naar het gelijknamige origineel uit 1999. De Aziatische Pawalit Mongkolpisit uit het origineel is vervangen door de westerse Nicolas Cage, die (in tegenstelling tot de hoofdrolspeler in het origineel) gewoon kan praten. Als huurmoordenaar vermoordt Joe (Cage) op creatieve wijze de ene na de andere persoon. Waarom? Dat weten we niet, want Joe stelt geen vragen.

Onder het genot van de slaapverwekkende voice-over van Cage gaat de volgende scène voorbij en de volgende en de volgende. Ik zit geconcentreerd te kijken, maar waar de film over gaat kan ik niet zeggen. Het verhaal gaat compleet langs mij heen.

Waarom toch?

Ik besluit me volledig op die vraag te richten, de inhoud van de film kan mij inmiddels toch gestolen worden. Vlak voor de pauze begint het te dagen... Het is Cage zelf of beter gezegd: zijn hoofd! Net als de vorige films met Cage lukt het de makers niet om mijn aandacht bij de film te houden. De laatste zeven films met Nick (met als hoogtepunten *The Wicker Man* en z'n plaksnor in *World Trade Center*) ben ik het eerste kwartier alleen bezig met het hoofd van de beste man en niet met het verhaal. Is het de haarlijn die zich op het andere halfmond van zijn hoofd bevindt dan zijn gezicht? Is het de afwezigheid van elke expressie? Zijn het de waterige Radio-2-hondenogen? Nee, één aanwijsbaar ding is er niet. Het is de combinatie van die factoren waardoor elke keer weer het eerste deel van een film met Nick aan mij voorbij gaat. Elke keer verbaas ik mij weer over zijn uiterlijk.

Dolgelukkig met deze conclusie breekt de pauze aan. Blij met deze conclusie stap ik de zaal uit. Blij dat ik even zonder Nick ben.